

77. JIRÁSKŮV HRONOV

Hořkosladkých devatenáct

Letošní hronovská „sedmičkománie“ vás uhodí do očí hned, co uvidíte první plakát: **77. Jiráskův Hronov 2007**. Včera si té „sedmičkové síly“ všimla šéfredaktorka Zpravodaje Zuzana. Jen je jiná – mladší – generace než já, a čísla 7 a 77 jí připadají šťastná. V českých dějinách minulého století však vyvolává číslo 77 ještě jiné asociace: Chartu 77 a běsnění tehdejší státní moci proti jejím signatářům a sympatizantům. Mně bylo tehdy devatenáct a poprvé v mém teenagersském věku svítila naděje, že se něco proti stávající-

mu statutu quo dogmaticnosti myšlení a politiky a doby děje a dít může. Poslouchali jsme s Jiřím Dobešem, dnešním uměleckým vedoucím Divadla 29 v Pardubicích, a několika dalšími spolužáky vyhlášení Charty v jedné pardubické hospodě z Hlasu Ameriky. Rozhlas zněl na celý sál a všichni vzrušeně bručeli a mrkali na sebe. Vypadalo to na revoluci, na návrat lidských tváří, na změnu, na svobodnější, živější časy. Další dny jsme znění Charty a dalších dokumentů opisovali a rozšiřovali mezi známé. Reakce režimu – v našem případě hlavně profesorů gymnasia – ale byla rázná. Podepiš Anti..., nebo...! Ze třídy jsme nepodepsali dva. A... nic se nám nestalo. Dokonce jsme se

pokračování ze strany 1

tentýž rok dostali oba na vysoké školy. Jen režim a následná léta ještě víc ztuhly a lidé zapatičtěli. A tak dvě sedmičky pro mne od té doby znamenají docela zvláštní, osobně vnímanou zkušenost a výzvu: akci – naději na nové, živé, odvážné, aktuální. A současně vědomí silné zpětné reakce: rezistence a touha po nezpochybnitelné danosti a řádu jsou silné! Právě z tohoto pohledu jsem zvědav na ten letošní 77. ročník. Hlavně na ty devatenáctileté. Co si myslí o dnešní době? O divadle, o kumštu, o nás, o sobě samých a vůbec o současném světě? Chtějí revoluci? Jsou spokojeni, šťastní? Usilují o změny? Nebo je jim všechno jedno? Jak oni prožívají svých sladkých devatenáct? Přijede jich sem jistě dost. Patří mezi ně i můj syn Oskar. A tak sledujme, jak 77. ročník JH promíchá karty amatérského divadla a třeba i vztahů mezi generacemi. Mezi klasickým a (post)moderním, konzervativním a experimentujícím, laskavým a razantním, stávající stav respektujícím a naši dobu narušujícím, zpochybňujícím, nabourávajícím. Nevím, jak vy, ale já vždy budu fandit „těm druhým“. Jako v lednu 1977. “

Vladimír Hulec

UPOZORNĚNÍ

Svaz českých divadelních ochotníků vás zve na rozborový seminář!

Účastníci JH, kteří si chtějí porovnat své názory na zhlédnutá představení s ostatními diváky, budou vítáni na semináři SČDO. Vedoucí lektor Rudolf Felzmann a „třídní“ Jaromír Kejzlar se na vás těší od neděle 5.8. v ZŠ Pod kostelem, 2. patro, učebna 3.1., vždy v 9:00.

Dilia pátrá, radí, informuje

Chcete vědět, jak se vypořádat s autorským zákonem, jaká práva má autor díla či jak žádat o udělení licence? Navštivte seminář A jako Autorské právo neděle 5.8. a pondělí 6.8. v čase 9:00-13:00 v ZŠ Palackého.

red

ČÍM VÍCE TOHO DO SEBE ČLOVĚK POJME, TÍM VĚTŠÍ JE OSOBNOSTÍ

Tý da tap ta týda... poslouchám za dveřmi semináře. Je to první den a Jana Koubková se svými seminaristy vytváří zvuková kouzla – nakonec zní až jakýsi chorál. Když jsem pak s lektorkou, jazzovou zpěvačkou, dělala rozhovor, zalitovala jsem, že ho nemůžu uvést v audiovizuální podobě. Protože celý rozhovor byl propleten ukázkami zpěvu, který přímo láká, aby se člověk přidal...

ROZHOVOR

s Janou Koubkovou
nejen o jazzu

Přiznávám, poslouchala jsem za dveřmi – a mám pocit, že jste vytvořili už dnes výjimečné jazzové představení. Může zpívat jazz každý, nebo se tu sešli výjimečně nadaní lidé?

To je docela důležitá věta. Samozřejmě, že jazz nemůže dělat kdokoli. Jazz může dělat ten, kdo ho dělat chce. A navíc musí mít nezbytný talent, to znamená rytmické a harmonické citění. Schopnost takového citění je strašně důležitá. Já už v propozicích kursu Nestyďte se nestyďte píšu, že nikomu jazz nechci vnucovat. Jsem tady úplně sama, nemám tady žádnou rytmiku, mám jen své ruce, nohy a hlas. Mám nějakou zkušenost, protože před pár lety jsem dělala na hudebně dramatickém oboru Státní konzervatoře a mám také nějaké materiály, které jsem nabídla. Myslím, že ty prostředky, které používám, se hodí každému, kdo chce vstoupit na jeviště, kdo se chce zabývat tancem, zpěvem, speakrovstvím. Protože čím více toho do sebe člověk pojme, čím víc se rozvíjí, tím větší je pak osobnost. Proto se asi přihlásilo tolik lidí. Už teď cítím, kdo rytmicky cítí a kdo ne, ale to nevádí. Všichni mají možnost vybrat si z nejrůznějších textů – třeba beatnické poezie, ale také Václava Hraběte nebo Jiřího Dědečka. Jsou to texty, které mám ráda, a vím, že je mají rádi i mladí lidé. Je tam

například také můj text Nahu a Mari, to je taková hra se slovíčky, vzniklo to ze slova marihuana, i když já sama nejsem kuřák a nevím ani, jak to chutná. Ale dají se z toho dělat zajímavé rytmické variace. Je nás hodně – 24 lidí, a je obtížné v takovém počtu pracovat, ale myslím, že se nám to docela daří. Dnes jsme improvizovali na skladby afrických bubeníků, dá se na to krásně zpívat i tančit – pak vezmu třeba jedno téma a to pomalu rozpracováváme do jednoduché choreografie. Dnes jsme se teprve očuchávali, leckdo se ještě styděl, ale na konci se to už otevřelo – protože se tady všichni potíme, sípeme a třeseme stejně.

Ten název Nestyďte se nestyďte jste vymyslela sama?

Ano, protože mezi lidmi jde vždycky o komunikaci. Zjistila jsem, že když se lidi před sebou stydí, tak je to brzdi. A když to ze sebe nedostanou, tak to nemá cenu. Musíme najít společné téma, které nás všechny bude bavit. Snažím se o takový normální člověčí přístup, na to nejsou žádné osnovy. Byla jsem v Hronově naposledy asi před 12 lety, končila jsem tehdy představením v bazénu. Když člověk zároveň mluví, předvádí, motivuje ostatní, je potřeba investovat velké množství energie. Já jedu pořád naplno, oni to zatím naplno dělat neumějí, ale už to u mě vidí, že musí. Nejde to otvírat pusou jen tak malinko, je potřeba pořádně vyslovovat, dýchat – najednou to z toho vyplyne, a nestydní je na světě. Myslím, že dnešní den byl nejtěžší, a dále už to půjde. Teď už budeme mít každý den jen čtyři hodiny a já jsem všem nabídla, že se se mnou navíc mohou sejít i odpoledne ve dvojicích či trojicích. Třeba Budeme společně pracovat na textech, které si vybrali. Máme třeba krásný text Václava Hraběte Blues o kartářce a vitriolu, který si vybrala jedna trochu starší seminaristka. Nechci upozorňovat na věk, to je opravdu jedno, ale je na ní cítit, že už má něco odžito a ten text jí ohromně sedí. My jí vytváříme jakýsi background – v různých variacích opakujeme Na krysy jed, na smutek blues, tak to má bejt, schválně to zkus... a ona do toho říká ten další text. Je to velmi působivé, nakonec nám z toho vznikl až takový kánon...

Vím, že zkoušíte nejrůznější experimenty, zpívala jste třeba s Afričany. To musel být hodně zajímavý zážitek.

Řekla bych, že lidové hudba má někde takové společné jmenovatele po celém světě, to je někde v tom podvědomí, rytmus nástrojů, rytmické věci jsou na celém světě. Přírodní lidé mají k sobě všude blízko. Ale oni jsou takoví spontánnější, pokud jde o rytmy, okamžitě se chytají. Zažila jsem tam fantastický koncerty pod širým nebem. Oni se u toho chechtají, vytvářejí atmosféru, tancují, klidně i na vozičku nebo s berlema. Oni si tu muziku daleko víc prožijou. My jsme chladnější, uzavřenější, teprve, když si dáme panáka, tak se rozjedeme... Ale máme nádherné lidové písničky, například melodika a rytmy na Slovácku jsou podobné s Brazílií. Je škoda, že se u nás dnes už moc - ani ve školách - nezpívá.

Jak to bylo s vámi a jazzem?

Vznikne to tak, že se člověk do té muziky zamiluje, že ho to chytne. To se mi stalo někdy v 15-18 letech, kdy jsem poprvé slyšela v rádiu big band Duke Ellingtona a zpěv Elly Fitzgeraldové. Oslovilo mě to, cítila jsem z té muziky radost. Začala jsem shánět desky, pídila jsem se po tom. Živila jsem se s různými kapelami po barech, v dancingu, taky v zahraničí. Byla to tehdy jediná možnost, jak se dalo cestovat. Byla to tvrdá škola, ale rozhodně nelituju. Musela jsem zpívat hity, ale sem tam jsem tam šoupla i nějaký jazzový standard. Nejlépe to přijímali ve Švédsku, v severských zemích vůbec, kde je pro ně jazz taková normální muzika. Zatímco u nás je o to menší zájem.

Kdysi jste dělala nejrůznější experimenty - zpívala jste za tlukotu vlastního srdce, nahrávala jste v jeskyni. Máte ještě dnes chuť na experimenty?

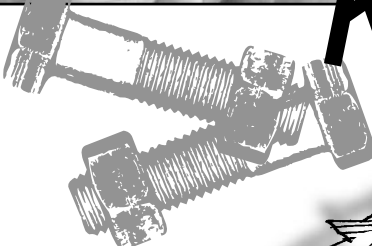
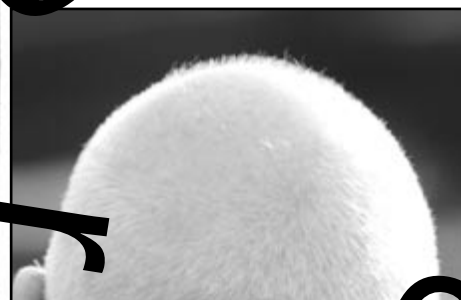
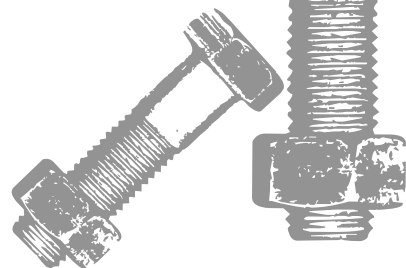
Po roce 1989, kdy se nám to tady všechno tak krásně změnilo, nás zároveň doba pohltila. Nejednou jsou tu starosti, aby měl člověk vůbec kde bydlet, aby zaplatil složenky, musí řešit existenční věci. To je ta tvrdá strana kapitalismu. Člověk nemá žádnou jistotu, a tak na vymyšlení nápadů a jejich realizaci není tolik času. Ale spolupracuji s výbornými mladými muzikanty, hrajeme v Jazz klubu U staré paní, v Redutě na jazz boatu Kotva. Jezdíme po koncertech, nedávno jsme byli v Izraeli a v Maroku. Je to pro mě náročné v tom, že veškerou produkci musím dělat já. Dříve byly dvě agentury, dnes máte naprostou svobodu, ale je velká konkurence a talentů je opravdu hodně. Vadí mi to, že dnes je daleko snadnější, aby se proslavili i ti nejhorší, pokud za sebou mají někoho, kdo do nich strká peníze a zajišťuje, aby se jejich muzika hrála v rozhlase.

Takže jste pesimistická?

Ale vůbec ne. Uvědomte si, že za komunistů byl v celém Československu jediný jazz klub - Reduta, dnes jen v Praze je aspoň 4-5 klubů, kde se hraje denně jazz. Ale i dobří jazzmani musejí přijímat jiné práce, aby se uživil a jazz si hrají jen pro radost. Ale celá ta dnešní doba je hodně rytmická, hodně nabušená, taková agresivnější. Zní to nejen na diskotékách, ale spousta mladých lidí má jam bandy - sedí v parku, buší do bubínků, improvizují. My jsme něco takového už dnes vyzkoušeli. Když jsme se odpoledne sešli, a lidi teprve docházeli, vyzvala jsem dvě holky, aby hrály jednoduchý rytmus na bubínky a pak se postupně přidávali další, nástroje a hlasy, postupně to mohutnělo, a najednou to byl takový vznešený chorál... Stalo se to vlastně tak docela přirozeně.

Jana Soprová

DIVADELNÍ ŠPE®KY

TAK TO VIDÍM JÁ

Princezna Verunka

Spala jsem jak na hrášku.

Vítek Herzina

Tož u nás na statku to my nemáme toto. Leda jak starýho Vejvodu tuhle stračena kopla do břicha. Asi příště vezmu starou radši na Pražáky.

Linda

Nechápu, že jsem vydržel až do konce představení. Myslím, že dnes v noci Shakespeare v hrobě rotoval. Největším utrpením pro mě byly popisné a textově nepřilíhly zdařilé písně.

Sandra

Představení chyběly technické dovednosti, nepochopitelně ne/využití scény, Falstaff a vlastně Veselé paničky vůbec.

CO NELZE ZMĚNIT, S TÍM JE TŘEBA SE SMÍŘIT...

RECENZIE

Tato slova zazněla z úst měšťana Hoška, když se dozvěděl, že jeho dcera Anička si vzala za muže mladého šlechtice Fentona namísto rodiči nabízených Bartoloměje Věchýtky nebo Doktora Cajuna. Herec Richard Kašpar pronesl tuto větu tak samozřejmě a s takovou lehkostí, až muselo v divákovi srdce zaplesat. Žádný problém, žádná zatrpkllost či msta, zkrátka život jde dál a co se stalo, již se nedá odestát. Něco se povede, něco ne. Někdy je člověk na koni, jindy z něj spadne.

Právě tak je třeba vnímat celou včerejší inscenaci a vlastně i vznik a existenci – nejen – amatérských divadel vůbec. Představení není produkt, na který lze přiložit jedno jediné měřítko. Divadlo vzniká v určitém kontextu a prostředí a jeho inscenace jsou určeny pro určité společenství. Vytrženo z něj či nahlíženo zvnějšku, může často strašně moc ztratit. A naopak – zasazeno do něj a nahlíženo z „vnitřku“, může i hostující divák pocítit cosi, co překračuje hranice chladného „uměleckého“ zážitku směrem k – stejně cennému, ne-li cennějšímu – zážitku z autenticity bytí a tvorby samotných aktérů. A je jedno, jak velkou mají roli. Všimati si můžete vedlejších postav a stejně tak můžete sledovat i výstupy hlavních herců. Jak v kontextu díla samotného, tak v kontextu toho, kdo jsou a jak se projevují. Někteří mají vkus a obrovskou fantazii, jiní se pitvoří a přehrávají. Někteří se s rolí nádherně ztotožní, jiným trochu nesesedne. Ale všichni se do celku zvaného představení hodili. Nemám odvahu toto představení kritizovat. Je ze soudku zážitků, které buď vezmete, nebo musíte odejít. Představení bylo zdlouhavé, nemělo rytmus, mnohé výstupy byly často jen klopotně rozehrávané situace a celý výklad – je-li jaký – odkazoval na bezproblémové televizní inscenace konce šedesátých

či začátku sedmdesátých let. Nenáročné sborové písně v hávu tehdejší pop-music, humor mělký, herectví plné sebestřednosti bez vazby na dramatickosti situací a spád děje. Současně si ale bylo možné „užívat“ každého z vystupujících. Člověk si je vybavil jako učitele, podnikatele, advokáty, prodavače, důchodce... a celé představení jako sousedské setkání a setkávání, jako rituál tolerance a vzájemného respektu. Vzpomněl jsem si přitom na Petra Lébla, jak právě toto na amatérském a ochotnickém divadle oceňoval. Dokážete-li se na divadlo dívat tímto periskopem, byli jste na správném místě. A – abych dostal konkrétních postřehů recenzenta – mohli jste navíc dostat i pár nápatitých hereckých etud. Třeba když František Pivoňka jako Falstaff popisoval sebe a své milostné peripetie, nebo když Daniel Zobal jako dvojctihodný pastor z Walesu David Veleba přešel se svými ovečkami scénu a přitom tančil jak malý kluk. Anebo nemotorné „hardyovské“ výstupy Ivo Humbálka v roli pana Vodičky alias Patočky, či mužsko-ženské kroky a promluvy Zuzany Stárkové v roli Věchýtkova sluhy Flaštičky. Zkrátka každý si včera mohl v inscenaci něco najít. Anebo odejít. Víc než mírný humor v rámci společného setkávání v této inscenaci nemá smysl hledat.

Vladimír Hulec

DS Jiráskova divadla v Hronově - W. Shakespeare: Veselé paničky Windsorské

MILÝ HRÁDEČKU NA SKALCE ANEB VESELÉ PANIČKY HRONOVSKÉ

Přiznávám, že hru Veselé paničky Windsorské nepovažuji zrovna za shakespearovský skvost. A tak jakoukoli její inscenaci (a že jich už pár bylo), včetně anglické, spíše protřpím. Ta hronovská ale má zvláštní šmrnc. Jako by ta „provinčnost“ (a není to myšleno v záporném slova smyslu) k této hře dokonale sedla. A vlastně se mi zdá, že by jí měli hrát právě tak jako jakési sousedské divadlo, přesně jako Hronováci.

Má pro mě jistý půvab, když je na scéně takové množství lidí (což už dnes není ani v Národním), u nichž rozeznáváte příbuzenské rysy. Je to pro mě příjemné, když se herci pak vyskytují na ulicích města, takže si mnohou figuru spojujete s civilní podobou toho kterého herce. Je jasné, že do víru nejrozličnějších experimentů a mnohdy roztodivně pojmenovaných titulů, které nabízí Jiráskův Hronov, tyto Paničky nezapadnou. Ale určitě sem patří, protože stejně jako v života nemáme jen výjimky, ale i běžný život, tak i na divadelní přehlídce by vedle sebe měly stát klasicky udělané tituly a experimenty. Je to tak v pořádku, i když ne každý to zkousne. Mohlo by se sice „rýt“ do nejrozličnějších nedostatků či drobných kiksů, ale to asi není účel. Takže raději pochválím, co k pochvalě je (i když občas se objeví nějaké ale...) Líbila se mi jednoduchá, ale funkční „hádrová“ scéna Ivana Krejčího a poctivě vypracované kostýmy Zuzany Štěpánkové. Příjemně se poslouchala muzika Jaroslava

Kasala (i když je na ní hodně znát zalíbení autora v tvorbě Jaroslava Ježka či některých novodobých muzikálových borců). Myslím, že režisér Miroslav Lelek správně využívá velmi dobrých pěveckých dispozic herců a typově dobře obsadil přinejmenším hlavní role. Někdy se tu sice sklouzlo k příliš osvědčeným postupům (například špatně česky mluvící cizinci – velšský pastor Daniela Zobala a francouzský lékař Lubomíra Červeného), ale celek působil čerstvě a živě. V paměti mi ovšem utkvějí především dvě postavy. Paní hostinská Ivany Richterové, jejíž repliky se nejen v životě hronovských zapíší do historie jako „hlášky“ – například oslovení veškerých pánů Milý hrade na skále a mladšího šlechtice Milý hrádečku na skalce. A pak jízda na on-line bruslích ctihodného pána Vodičky alias Patočky alias Ivo Hambálka. Příjemné, pro herce náročné (tříhodinová!), pro diváky nenáročné divadlo.

Jana Soprová

3+1XPRO

režiséra a textaře písni
Miroslava Lelka,

který si na Veselé paničky Windsorské myslí už od dob, kdy sám hrál jednu z hlavních postav...

Máme tady 77. JH a vy máte za sebou dvanácté představení Veselých paniček a třinácté večerní máte před sebou, nevnímáte nějak magii čísel?

77. JH by měl být šťastný, protože sedmička je šťastné číslo a tady jsou dokonce dvě šťastné číslíčky vedle sebe. Jinak třináctku určitě nevnímáme jako nešťastné číslo, a i když je pátek a hrajeme po třinácté, tak se těšíme.

Jak jste došel na Shakespeara?

Věděl jsem, že po Charlyově tetě musíme pokračovat v žánru hudebních komedií. Stal se z nás soubor, který velmi dobře zpívá. I když na klasický muzikál, na ten tedy nemáme... Já jsem si na Windsorské paničky myslel už hrozně dlouho. Od dob, kdy jsem hrál žárilivce Vodičku. Měl jsem je už tenkrát hrozně rád. Jde o jednoduchou zápletku, je tam spousta nejrozličnějších postav – od hlavních až po malé role. A my jsme chtěli zapojit celý soubor, aby parta zůstala pohromadě. Na představení se podílí třicet lidí: mají se rádi, rádi divadlo hrají a myslím, že ho dělají na dobré úrovni.

Myslela jsem trochu na diváky, ale i na herce, zda pro ně Paničky nejsou moc dlouhé. Nebál jste se délky představení – 160 minut?

Nebál. To je právě syndrom dnešního uspěchaného života. Všechno chceme mít rychle odbité a chceme všechno rychle stihnout. Normální divák to vydrží a rád se na to kouká, protože je na co se koukat. A pro herce to dlouhé není. Je to pro ně hlavně pořádný kus práce a také si na Paničkách ověřili, jestli divadlo hrát umí.

A podtitul Aneb na každého dojde...

Skutečně tam dojde na každého. Nejen na Falstaffa, ze kterého si vystřelí, ani na Hoškovi, když se jim Anička vdá za někoho jiného, ale tam dojde vlastně na všechny: na poslaného sluhu, Věchýtku, Blumu... Na každého dojde. Tento podtitul jsem ale nevymyslel já. Někde jsem si ho přečetl a hrozně se mi líbí.

Len

MEDAILON

Divadelní soubor Jiráskova divadla Hronov má své členy z Hronova, Broumova, Červeného Kostelce, Náchoda a Police nad Metují. Všichni dohromady vytvořili společenství ochotníků, které se letos pustilo do Shakespeara.

Tabu: Ano - Ne?

Jsmen na začátku letošního JH a neodvážuju se předvídat, kudy a kam se budou letošní diskuse nad inscenacemi, Jiráskovým Hronovem i amatérským divadlem či vůbec divadlem jako takovým ubírat. Právě pro otevřené diskuse a třeba i razantní názory by měla sloužit tato rubrika. Co je divadlo, proč ho děláte a co vám na něm či na dnešku vadí? Co vás rozčiluje a co vás vábí? Kdo vám tu chybí a kdo naopak přebývá a proč? Kudy, kam a jak by se mělo amatérské divadelní hnutí ubírat? Pište, budeme vaše názory publikovat.

Abyste měli nějakou inspiraci, pokusím se otevřít pár Pandořiných schránek. Třeba tu o coolness dramatické. Má smysl ukazovat na jevišti lidské trosky, úchyly a duševně raněné bytosti? Funguje na jevišti nahota? Je nutné být srozumitelný? Může se na jevišti souložit, znásilňovat, může stříkat krev? Má být divadlo didaktické, výchovné, anebo může být i varující, šokující, drastické? Jak moc? Je nějaké tabu? Jaké? Vzpomínám si, jak jsem na jednom happeningu četl básně jistého avantgardního básníka a přitom vytáhl z kapsy živou myš. Strčil jsem si ji do pusy, vypadalo to, že ji ukousnu hlavu, ale já ji z pusy zase vyndal a do kapsy vrátil. A vytáhl jsem motýla a vypustil ho. Přišla pak za mnou kamarádka Iva a řekla, že jsem hnusnej. A nebyla sama. Divadlo pracuje se znakem a zabíjením a vůbec využívání zvířat je – prý – nepřipustné. Za nějaký čas jsem šel na vánoční večer pražské Ypsilonky, kde herci – tradičně – zabíjejí na jevišti kapra. Pak ho usmaží a s diváky na místě snědí. Nikomu to nevadilo. Zabít kapra je „normální“ a herci jen na jevišti předvádějí tyto lidové zvyky. Seznamují nás s nimi a udržují při životě tradici. Je tedy jediným měřítkem smrti na jevišti zvyk a kontext? Nejde tedy o samotné zobrazení smrti, ale o člověka, jak akt zabíjení či znásilnění zpracuje a k čemu jeho akce slouží? A vzpomněl jsem si na výtvarné umění, na Goyu a Bosche, na film – třeba na Pasoliniho 120 dnů Sodomy nebo na Mlčení jehňátek, na de Sada, na rock – třeba Alice Coopera či Marilyn Mansonu – anebo na rituální divadlo Hermanna Nitsche. Všechno je možné, i smrt. Neexistuje tabu, existujeme jen my sami. I když... Něco je – zcela jistě – úchylné... Třeba Jirásek. Anebo pedofilie. Tu jakkoli na jevišti či ve filmu zobrazovat je – aspoň pro mne – tabu! Ale kde je hranice, to vám nepovím.

hul

O NIKOHO SE NESTARÁME!

Pravděpodobně jste o tom slyšeli nebo četli: prý se má sloučit Divadelní ústav(DÚ) a NIPOS, tedy Národní informační a poradenské středisko pro kulturu. Jedním z jeho útvarů je ARTAMA, která se také podílí na organizaci JH. Jak celou situaci, která rozvířila poklidné kruhy nejen divadelníků, vnímá LENKA LÁŽŇOVSKÁ, vedoucí NIPOS-ARTAMA, předsedkyně festivalového výboru JH a volená prezidentka středoevropské sekce AITA/IATA?

ROZHOVOR

Odpověď není jedno- duchá, celá věc má řadu aspektů. Za prvé: v DÚ je zaměstnána řada skutečných osobností, kterých si nesmírně vážím. Mohla bych jich jmenovat hodně, ale jako příklad uvedu tři konkrétní jména: Eva Šormová, Jana Patočková a Nina Malíková. Práce, kterou DÚ léta odvádí, je úžasná. Za druhé: neexistuje žádný věcný, tedy obsahový důvod pro sloučení, tj. neexistují duplicitní činnosti, na kterých by se spojením obou institucí dalo ušetřit, že se budou dělat jednou, nikoli dvakrát. Fakt, že jsou v DÚ centra mezinárodních nevládních organizací a u nás taky, není žádný důvod pro sloučení. Za třetí: myslím, že by se měla rozběhnout odborná diskuse, která by posoudila obsah těchto dvou institucí, protože obě poskytují kulturní služby veřejnosti. Moc mě mrzí, že se místo diskuse a auditu činnosti rozběhla novinová hysterie, na kterou naše organizace doplácí.

V jakém smyslu?

Dozvěděli jsme se o sobě opravdu „úžasně věci“: že se o amatéry staráme poněkud předpotopním způsobem. Jednak musím říct, že se o nikoho nestaráme. My nabízíme! Je to nabídka a poptávka. A předpotopní způsob? Například koncepce současného JH funguje od roku 1991. Žatva je výdobytek listopadové revoluce, protože bolševik nic takového nikdy nechtěl. Nejvíce mě ale zamrzely takové ty jednoduché ideové nálepky, že DÚ byl téměř disidentskou organizací, zatímco my jsme potomek jakýchsi bolševických institu-

cí, a tudíž jsme odsouzeni k zániku.

V jaké fázi je celá situace teď?

DÚ a NIPOS podaly prostřednictvím svých ředitelů společný návrh, aby se využil čas do konce roku a udělaly se ony zmiňované audity, a to jak personální, včetně obsahového, tak finanční a pak se rozhodlo, co bude dál. Uvědomte si, že na všechno je potřeba nějaký čas, třeba pro hromadné výpovědi. Nebo vezměme fakt, že DÚ je plátce DPH, a my neapod. To vše má nějaké právnícké vazby a lhůty.

Jaký dopad by sloučení mohlo mít na JH a ostatní přehlídky?

Myslím, že když tuto činnost děláme jako veřejnou službu, do které ministerstvo kultury vkládá své peníze, mělo by také říct, co chce podporovat. Čekám tedy, že dostaneme nějaké zadání a my bychom navrhli koncepci, jak tuto představu naplnit. V tuto chvíli tvoří divadelní přehlídky vlastně pyramidu a nemůžete z ní sebrat ani spodek, ani vršek, jinak se celá stavba zhroutí. Připomínám, že po revoluci byla možnost tento systém zbourat a přijmout způsob, který funguje na Západě, tj.

každý, ať se přihlásí na co chce, nic s ničím vlastně nesouvisí. Ovšem amatéři chtěli, aby se systém nejen zachoval, ale i dobudoval. Základními koly jsou tedy krajské přehlídky, pak národní a nad vším je JH. Pokud amatéři řeknou: „my to takhle nechceme, přejeme si, aby se JH stal mezinárodní přehlídkou,“ pak se podle toho budeme muset zařídit.

Popsala jste, jak si stojí JH v kontextu našich přehlídek, jak je na tom v rámci zahraničních festivalů?

V zahraničí existují dva modely festivalů: jsou tam festivaly na národní úrovni a vedle toho existují víceméně prestižní mezinárodní festivaly, které fungují na základě zasláných návrhů a přihlášek a dramaturgická rada vybere, které soubory pozve. JH je festival festivalů a musím říct, že v zahraničí jsem se opakovaně v posledních letech setkala se snahou podobným způsobem strukturu vytvořit a naplnit, čili udělat postupová kola. Konkrétně o tom začali uvažovat například Finové, podobnou koncepci má festival v Maďarsku či v Chorvatsku.

Jaké má JH jméno ve světě, resp. v Evropě?

Zahraniční hosté jezdí na JH asi od roku 1965. Nejhorší období bylo v 70. letech, protože v době začínající normalizace režim takové návštěvy nechtěl. Ovšem už v 80. letech k nám začali jezdit hosté přes AITA/IATA. Takže mohu říct, že JH je mezinárodně docela známý; když se na kongresu AITA/IATA řekne JH, má to určitý zvuk, ví se, že má přehlídka dobrou úroveň a dostat se na JH znamená hodně.

Zuzana Vojtíšková

NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J.K. TYLA V ROCE 2007

JANA ALBRECHTOVÁ (*1938)

Volné sdružení východočeských divadelníků Častolovice
Za zásluhy o rozvoj amatérského divadla, zejména za práci s dětmi a mládeží

JOSEF BARTÁK (*1943)

Svaz českých divadelních ochotníků DS Karel Čapek Děčín
Za dlouholetou obětavou činnost v ochotnickém divadle

EVA BECHYŇOVÁ (*1928)

Volné sdružení východočeských divadelníků DS Furiant Příbrav
Za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu a dlouholetý osobní přínos jeho budování na Havlíčkobrodsku

MUDr. MILOŠ BLAHA (*1921)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LS ZDRAVÍČKO Třebíč
Za dlouhodobou špičkovou a příkladnou činnost v oboru amatérského loutkářství v ČR

SLÁVKA HUBAČÍKOVÁ (*1936)

Svaz českých divadelních ochotníků DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
Za dlouholetou činnost v oblasti ochotnického divadla ve Vysokém nad Jizerou jako herečka, režisérka, zpěvačka i vypravěčka a zakladatelka dětského souboru Vrabčáci

Mgr. ALENA CHALUPOVÁ (*1935)

OREL Česká republika DS Boleradice
Za celoživotní práci v ochotnickém souboru v Boleradicích a reprezentaci ochotnického divadla

JIŘÍ JIREŠ (*1942)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS HÝBL při KC Česká Třebová
Za padesátiletou hereckou i režisérskou činnost a organizační práci pro amatérské divadlo v České Třebové

Prof. VLADIMÍR LEŠTINA (*1922)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LD PIMPRLE Praha - Hostivice
Za celoživotní práci v amatérském loutkářství v České republice

JAROMÍRA NOHELOVÁ (*1943)

Skupina amatérských loutkářů SČDO LD Kašpárkova říše Slovanský dům Olomouc
Za zásluhy o rozvoj českého loutkářství

JARMILA PETROVÁ (*1941)

Občanské sdružení divadelních ochotníků DS VICENA Ústí nad Orlicí
Za celoživotní přínos ochotnickému divadlu v Ústí nad Orlicí a regionu východních Čech

KAREL PLEINER (*1960)

Česká obec sokolská DS Tyrš TJ. Sokol Lány
Za zásluhu o rozvoj sokolského divadla

VLADIMÍR ŠAUER (*1943)

Občanské sdružení divadelních ochotníků Miniaturní divadlo Litomyšl
Za celoživotní autorskou, hereckou, režisérskou a pedagogickou činnost především v oblasti dětského a mládežnického divadla

HANA ŠIKOVÁ (*1957)

Svaz českých divadelních ochotníků Plzeňská neprofesionální scéna Plzeň
Za dlouholetou iniciativní práci věnovanou rozvoji ochotnického divadla

JIŘÍ VALENTA (*1927)

Volné sdružení východočeských divadelníků DS Erben Miletín
Za dlouholetý přínos pro amatérské divadlo, práce na Místopisu českého amatérského divadla a vytvoření scénáře expozice muzea v Miletíně

*Pozvání starostky města Hronova
Hany Nedvědové, místostarosty
Josefa Théra a zastupitelů města
na slavnostní zahájení 77. Jiráskova
Hronova přijali:*

**JUDr. František Mikeš, 1. náměstek
ministra kultury**

Zdeněk Kraus, radní KHK zodpovědný
za kulturu

Mgr. Zdeňka Horníková, poslankyně

Ing. Jiří Hanuš, poslanec

Ing. Petr Pakosta, senátor

Milan Kupka, ředitel sekretariátu ministra
kultury

**PhDr. Zuzana Malcová, ředitelka odboru
regionální a národnostní kultury MK**

PaedDr. František Zborník, ředitel NIPOS

**Mgr. Lenka Lázňovská, vedoucí útvaru
Artama**

PhDr. Pavel Mertlík, vedoucí oddělení
kultury KÚ KHK

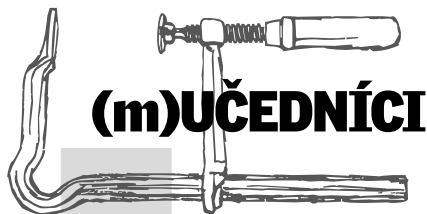
UPOZORNĚNÍ

www.amaterskedivadlo.cz

Chcete znát kompletní program JH 2007?
Chcete napsat komentář k jeho letošnímu
programu? Chcete vědět vše o letošním
Šrámkově Písku, Divadelním Děčíně
a Třebíči? Máte nějaké dotazy na amatérské
divadlo? Chcete najít kontakty, adresy,
termíny? V tom případě si na internetu
najděte www.amaterskedivadlo.cz Tato
adresa slouží právě vám! A v nejbližší době
bude stále přesnější a propracovanější, neboť
se na jejím obsahu stále
pracuje.

sm spoesie

Filozofská historie

A tak si říkám...
Proč se představení zřikám?
Kde je počátek, konec, historie?
Zda divadlo stále žije?
A je?

A.J.

SMS: 604 433 485

Seminář J jako JEVIŠTNÍ ŘEČ

KDO BY TO BYL ŘEKL, ŽE MLUVIT JE TAK TĚŽKÉ!

Jak správně říci Dobrý den, dobrý den!, dobrý den?? Jak náš postoj ovlivňuje poloha, energie, napětí? Jak spolu souvisí to, co říkáme, a co uvnitř cítíme? To jsou jen některé z otázek, které řešili semináristi z klubu J jako Jevištní mluvva.

Mnozí amatérští divadelníci si uvědomují, že správně mluvit, se jim může hodit nejen na jevišti, ale i v životě.

Ostatně - pokud nepracujete někde ve sklepním archivu, většinou jste nuceni ve svém povolání komunikovat. Jsou ale mnohé věci, které si při řeči ani neuvědomujeme a pro naslouchajícího jsou rušivé (hlasové odchylky, rozdíl mezi obsahem a formou a podobně.) Možná většina z nás ani neví, jak důležité je dýchání. Správné dýchání nám totiž pomůže nabudit správný stupeň aktivity, která se v civilu a na jevišti liší. Je třeba si uvědomit i svůj temperament, protože „to, co je pro flegmatika maximálním výdejem energie, pro cholerika je jen tiché spočinutí,“ říká Regina Szymiková. „Jsme

teprve na okraji prvního seminárního dne, takže úvodní teoretická slova jsou nezbytná. Schválně: dokážete přesně definovat, co je to energie, intonace, napětí, frázování, větný důraz, artikulace, dechová opora? Jasně, vidím vás, jak ohrnujete nad mou otázkou nos. Ale i když obecně víme, co všechna ta slova znamenají, dobrat se přesného významu (a navíc získat schopnost aplikovat teorii do praxe) není tak snadné.“ A tak se frekventanti semináře J budou po celý týden zabývat právě těmito věcmi. Ale nebojte se, nebude to jen teorie - většinu kursu zabírají praktická cvičení. Už první den si kursisti vyzkoušeli při běhání, házení míčkem a vykřikování či při

simulaci vrčení, funění a baňání přežraného postřeh, sílu hlasu, hlasovou modulaci, propojení našeho psychotechnického tělesného aparátu. Seminář zabývající se (jevištní) mluvou je tradičně obsazen jako jeden z prvních. Právě on je totiž přesahový - a může posloužit divadelníkům, stejně jako lidem ostatních profesí.

A tak jsem přišla ze semináře, stojím v postoji, který mě aktivizuje, před zrcadlem, držím se kdesi kolem žaludku a dělám na sebe soustředěně BAF, BAF, BAF! To se musí zažít - zkuste si to taky!

Jana Soprová

KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ...

Do Dřevíče se po obědě jezdí autobusem. Hurá! Ale jak zpátky? Nasadím si sedmimílové boty a půjdu lesní zkratkou...

Seminář ABC – seminář všeobecný, úvodní, doporučovaný těm, kteří jedou na Jiráskův Hronov poprvé.

Hned čerstvě po obědě zapojil lektor Václav Špirit velmi energicky tříadvacet seminaristů do her zprvu na koncentraci a soustředění. Přestávku pak nevěnoval odpočinku, ale několika mým otázkám. Dá se po prvním dni říct, jak se práce v semináři vyvíjí? Seminaristé se

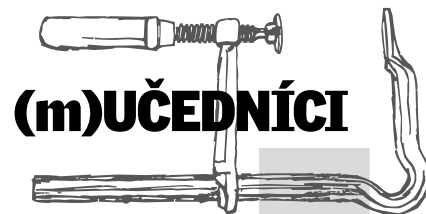
ale konec je úplně otevřený. Co by si měli posluchači z Hronova odvézt? Přál bych si, aby tahle cvičení používali, až se vrátí do svých souborů. Většinou se jen přijde na zkoušku a hned se hraje. Přitom dát si před každou zkouškou desetiminutovou rozcvičku je hrozně důležité! Na co se můžou seminaristé ABÉCéčka dále těšit? Mám připraveno pár textů – absurdní dialogy z německé učebnice

začínají uvolňovat, víc si důvěřují, ztrácejí nesmělost a strachy, které měli, učí se různá cvičení. Určitě neuděláme žádnou inscenaci na předváděčku. Spíš chci, aby si cvičení zapamatovali, aby se uvolnili. Dále budeme improvizovat, půjde se od skupin – svým způsobem se vše vyvíjí,

od slavného divadelního pedagoga Felixe Rellstaba ze Švýcarska, kterou jsem dokonce koupil panu Bergmanovi. Jde o teorii pedagogiky i s různým cvičením. A také samozřejmě dojde na rozbory k představením, hned jak nějaká uvidíme.

Lenka Novotná

A očekávání seminaristů? Do semináře ABC jsem přijel proto, že všechny ostatní semináře jsou věnovány konkrétním oblastem z divadelní tvorby. Zdálo se mi, že tenhle seminář bude nabízet od všeho něco. Vzhledem k tomu, že u nás v divadle dělám také všechno, tak jsem potřeboval tento základ, ale ještě nemůžu říct, jaké to bude...

Daniel

Přihlásil jsem se sem do ABC proto, že s divadlem úplně začínám a na jevišti jsem ještě nikdy nestál. Očekávám to, že mi seminář dá zkušenosti z různých cvičení. Zatím jsem velice spokojen...

Mikuláš

Jsem tady, protože jsem začátečník. A je to úplně úžasné. Hezky jsme si zacvičili, hodně nám toho Václav Špirit povykládal. Vůbec, on je úžasný! Moc se mi líbí, jak mluví a přednáší a jak nás učí cvičit.

Eva

Přijela jsem do ABÉCéčka, i když hraju divadlo už dlouho, ale tady jsem poprvé. Chtěla jsem se dozvědět nějaké ty základy. Moc se mi tady líbí, slyšela jsem spoustu nových věcí a zahráli jsme si dobré hry. Je to tady fajn a lektor je úžasně bezprostřední.

Kristýna

Jsem tady poprvé, takže jsem šel do ABC. Čekal jsem, že budu bydlet v Hronově a ne takhle daleko. Večer jezdí poslední autobus v půl jedenácté, ale jinak je to tady fajn.

Kuba

Já se těším hrozně moc na rozbory k představením. Ty mám ráda.

Veronika

ANKETA

Co je pro vás
na divadle
už moc?

Divadlo.

Jan Císař,
vedoucí lektor PC

Co nemá vzhledem k inscenaci význam
a smysl, tedy schválnosti na jevišti.
(To je jedna z mála věcí, na které se spolu
shodneme...)

Marie Kotisová a Vladimír Zajíc,
lektori semináře DRH

Pro mě je na divadle příliš moc show
a málo témat.

Štěpán Filčík, odborný pracovník
NIPOS-ARTAMA v oboru loutkového
divadla

soutěž

**Nejvtipnější
vyhrává**

Posílejte SMS
721 355 490

Porota = redakce

Výhra = úžasná (po každém kole)

Krabice na nápady = Sál Josefa Čapka

E-mail = zpravodaj.jh@centrum.cz

Cenu (tríčko), nechť si autor vyzvedne v redakci. Blahopřejeme!

Z dalších došlých bublek:
Maruško, ty sis myslela, že přiletí UFO?
Organizovat JH je stranda...
Budu stručný...

Střední odborné učiliště a Střední odborná škola SČMSD Hronov a Vrchlabí

zve všechny milovníky zábavy, dobrého jídla, piva, vína a kávy na 4. ročník populární akce

Vavřínecký den - oslavu patrona kuchařů, pekařů, hostinských, pivovarníků, hasičů a studentů

Neděle 5. srpna ve 14.00 průvod s otcem Vavřincem od školy v Čapkově ulici.

Hlavní program v Jiráskových sadech (pro dospělé, mládež i děti) Humorný výstup otce Vavřince, soutěže, ochutnávka pekařských výrobků v Jiráskově rodném domku, ochutnávka kávy, italských specialit, výstava diváckých válečků na nudle, ukázky záchranných akcí hasičů, oblíbené populární melodie...

Přijďte prožít zábavné odpoledne, ochutnat rožněné sele, palačinky, italské speciality, perníčky, cukrářské výrobky, preclíky, steaky, zmrzlinu, kávu, pivo, dobré víno, míchané nápoje a další pochoutky.

Důležité upozornění: dobrou náladu a válečky na nudle s sebou!

"Shakespeare je text, který chce
bezesporu trochu potu," prohlásil
režisér Evžen Sokolovský, "ale
tak jak se potí pan Vágner, to už
je zase trochu moc!"

(z knihy Bohumila Bezoušky: Adaptace není legrace)

DATABÁZE AMATÉRSKÉHO DIVADLA JE VAŠE!

Aneb Tentokrát trochu (nejen) statistiky.

Databáze, kterou najdete na www.amaterskedivadlo.cz, soustřeďuje všechny dohledané informace o historii i současnosti českého amatérského divadla. Navazuje na dvoudílný Místopis českého amatérského divadla, ale je mnohem širší a bohatší. České amatérské divadlo dosud nikdy tak rozsáhlou encyklopedickou studnici poznání nemělo. Je veřejně dostupná a stále otevřená k doplňování!

Webovou adresu www.amaterskedivadlo.cz už navštívilo skoro 78 000 návštěvníků! (Zájem o naše stránky roste - 7. 1. 2007 záznamník ukazoval 27 920 návštěv - to bylo za rok a 5 týdnů „práce počítače“. Další 50 000 je za půl roku a 14 dní.) Možná někoho z vás zklamalo, že na webu ještě nenašel soubor z místa svého působení. Databáze se průběžně vytváří a dotváří. Zpracování hesel je náročnější, než jsme čekali, i když myslíme, že čísla dokládají docela pozoruhodnou produktivitu práce oficiálně jednoho a čtvrt pracovníka NIPOS-ARTAMA: K 7.1.2007 bylo na webových stránkách Databáze přístupno celkem 15 089 hesel a multimédií (tj. fotografií, plakátů, kopií dokumentů apod.) K 26.7. 2007 je na webu 23 361 hesel a „obrázků“ a 7 358 doplňkových textů - např. recenzí, vzpomínek, soupisů inscenací apod. Založeno, rozpracováno, ale zatím nezveřejněno je skoro jednou tolik informací. U mnohých nemáme dostatek údajů.

Pomozte vytvářet PAMĚť OCHOTONICKÉHO DIVADLA! Především bychom přivítali „divadelní“ životopisy předních členů souborů s popisem jejich významu a jejich fota civilní i z inscenací (nejlépe scany v rozlišení 600x800 pixelů). Poměrně málo je fotografií z let 40. až 70. minulého století. (Přitom je určitě máte doma v krabici - buď své, nebo po mamince či dědečkovi. Je škoda, aby zapadly.) Posílejte nám nové informace o historii, nových inscenacích a dalších aktivitách svých souborů, popř. souborů v místě, kde žijete nebo máte chalupu. Zařaďte se do velké rodiny spoluautorů Databáze. Zkontaktujte se s námi - nejlépe e-mailem (přímo z databáze na adresu divadlo.baze@nipos-mk.cz nebo na adresu sramkova@nipos-mk.cz). Naši předkové pořádali sbírky na stavbu Národního divadla, vy sbírejte informace pro Databázi českého divadla. Je vaše a vašich následovníků.

Vítězslava Šrámková

COOLNESS JIRÁSEK C

Na divadlo já kadim!

Vídeňský dvorní herec Schöne napsal ve svých vzpomínkách: „Kdyby všichni napovědové, jimž se vraždou vyhrožuje, měli vskutku slibovanou smrtí sejít se světa, musil by se pro ně postavit zvláštní rozsáhlý hřbitov.“

(Josef Šmaha: Dělalí jsme divadlo)

Hudební vystoupení v čajovně:

6.8. - od 20.00

INVASION TO PRIVACY, AVENGER - rock a bigbít

7.8. - od 20.30

Aroma Lososa, U Nás, Bojkot - rock a bigbít

8.8. - od 19.00

ESP, GUMO, Desolated, PAPAYA TYRKYS, SULK - rock a bigbít

11.8. - od 19.00

BREAK BEAT, DRUM'N BASS, JUNGLE, FREETEK, E.H.P.T. - gramce

LoutkoFest 2007

V zahradě čajovny Bílý drak, která sousedí s Jiráskovými sady, pokaždé od 10.00 hodin se hraje

4.8 Divadlo BUBLANINA ze Vsetína dvojice dam hraje pro předškolní děti

5.8. Jarka Holasová - O slepičce

6.8. Jarka Holasová - O vlkovi

9.8. Hana Voříšková - Oříšková chaloupka

10.8. Pohádkový dům Mr.Carla - vystoupení Karla Kašpara se společnicí

11.8. Rodiče hrají dětem - vystoupení amatérů - rodičů „Pohádková směs“

Po každém vystoupení bude „volné hraní dětí nebo vlastoruční výroba loutek“.

www.bilydrak.cz

Zítřka

úterý 5.8.2007

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

13:30 - 15:25 (A), 18:15 - 20:10 (B)
- Slavie Rádobydivadlo

Klapý Liz Fullerová: Liz a Betty

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

dp 14.00 - Park Aloise Jiráska
VAVŘINECKÝ DEN 2007 - průvod s otcem Vavřincem městem od hotelové školy

zp 15:45 - 16:30 (A2), 19:00 - 19:45 (C1), 22:15 - 23:00 (B2) - Základní umělecká škola
LS Bublanina Vsetín Kateřina Davidová: Začarovaný les

zp 16:15 - 17:40 (B+C2), 20:00 - 21:25 (A+C1) - Jiráskovo divadlo
Nejhodnější medvídci Helmut Kuhl: Harila

zp 17:00 - 18:20 (A+C1), 20:30 - 21:50 (B+C2) - Sál Josefa Čapka
V.A.D. Kladno Lupinec & Co. podle Julese Verna: Tajemný VAD v Karpatech

dp 19.00 - Park Aloise Jiráska
KOLETOVA HORNICKÁ HUDBA - koncert dechové hudby ze Rtyně v Podkrkonoší

23:15 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

dp 23:15 - zahrada čajovna
Vosto5 Praha STAND ARTní kabaret

dnes
10/21°C

9/24°C
zítřka

Polojasno až jasno budete mít po shlédnutí všech pěti představení. Pokud se vám bude zdát obloha zelená, bude to tím, že je na talíři a vy jste zrali na procházku a ne na další kulturní zážitek. Slunce v gumě!

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

dnes**SOBOTA 4.8.2007****9:00 - 12:00 – semináře a dílny****10:00 – Galerie U Šafářů**

Vernisáž výstavy obrazů náchodských výtvarníků

10:30 – Foyer Jiráskova divadla

Vernisáž výstavy Nositelé Zlatého odznaku J.K. Tyla v roce 2007

zp 13:00 – 13:50 (A), 16:30 – 17:20 (D), 19:00 – 19:50 (C), 22:00 – 22:50 (B) – Slavie

Studio Divadla Dagmar a Pedagogické školy Karlovy Vary Hana Franková na motivy knihy F. Cartera Škola Malého stromu: Čerokí

zp 13:00 – 14:05 (B+C2), 16:30 – 17:35 (A+C1) – Sál Josefa Čapka

Antonín D.S. Praha Martin J. Švejda: Dítě! (hra ze života)

zp 14:30 – 15:15 (B1), 18:00 – 18:45 (A1), 20:30 – 21:15 (C2) – ZUŠ

LS Bublanina Vsetín Kateřina Davidová: Začarovány les

15:30 - 16:15 – náměstí ČSA

Slavnostní zahájení 77. Jiráskova Hronova v doprovodu Dechového orchestru mladých ZUŠ Hronov a pěveckého sboru Brumbambule ZUŠ Hronov

zp 16:30 – 17:20 (B+C2), 20:30 – 21:35 (A+C1) – Jiráskovo divadlo

DS Krvik Totr Praha Petr Jediný Novotný&Tomáš Kout: Produkt Před večerním představením předání Zlatých odznaků J.K. Tyla

dp 17:00 – Park Aloise Jiráska

DECHOVÝ ORCHESTR MLADÝCH ZUŠ Hronov - koncert dechové hudby pod vedením M. Meiera

zp 19:00 – 19:55 (B+C2), 22:00 – 22:55 (A+C1) – Sál Josefa Čapka

Divadlo Samé vody Černošice Kolektiv souboru: Čekání na Alberta

dp 20:00 – Park Aloise Jiráska

AFRAH - taneční vystoupení skupiny orientálních tanců

dp 23:00 – Park Aloise Jiráska

BISTRO aneb Nesmrtelní, Sdružení KLAS, Klášterec n. O. - scénická groteska

23:15 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA

Diskusní klub (DK)

zp - základní program

dp - doprovodný program (Bude-li přšet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

divadlo (s) KIEP

ZETONBOARD

na divadlo slintám

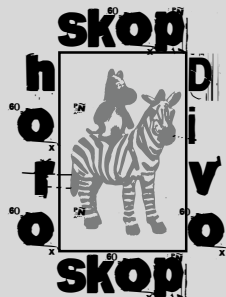
O dobrém napovědovi říkají herci, že napovídá jako Bůh. Na špatného napovědu volal kdysi po aktu rozčilený umělec, který v životě kuřeti neublížil: „Pojďte ven, vy živočichu, ať vás mohu zabít!“

Lístky nejsou?

přijít doprty ušepoví se

Foto: Jasnka Kajmanová

Býci, Raci, Blíženci máte dobrou náladu, nenechte si ji zkazit žádným špílem a už vůbec ne Kozorohem nebo Lvem, ti totiž budou celý den tlačit na pilu. Váhy, Panny a Berani, omlouvám se, ale během dne vám několikrát spadne řemen. Štíři a Střelci popadněte Vodnáře a nenechte je v žádném případě v noci Tritona, cítili by se jako singel, zvíře nebo apač a mohli by se ztratit všem ostatním znamením v temném lese plném divadelních STAR. Ryby, vy si ten dnešek pěkně proplujete.

Vaše Hvězda Jasná

Nebylo lehké být napovědou v dobách minulých... Jeden umělec nesnel, aby napověda měl kníry, neřku-li plnovous, druhý se rozčertil, měl-li napověda zrzavé vlasy, jiný zase se lekal napovědy holohlavého a nešel na jeviště, dokud si pán v budce nenasadil na hlavu paruku.

ZPRAVODAJZpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba a grafika)

Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil

Oficiální stránky festivalu: <http://www.hronov.cz>E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Redakční uzávěrka: 4. srpna 2007 v 4:00h

Vychází: 4. srpna 2007 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!